

ערב שב"ק פרשת נח
ג' מר-חשוון ה'תשע"ז
חדר מנחם חב"ד - מוסקבה

Солдат

החייל

מקולות מים

כתבי 'החייל'
מחממים לכם את החורף...

מזג אויר חורפי
האם ניתן לחזות מראש?

גל מסוכן
צונאמי - אסון טבע

עוצר נשימה
ביקור מצולם
במפלי הניאגרה

**Святой конь праведника из
Ружина. Стр. 15**

עצ אַנְשִׁים וְעַנְשִׁים ...

ספור ראשון

פעם חיו להם קבוצת אנשים, שאחד לשני עשו דברים ממש לא טובים.

אצלום להתנהג באחיה ושלום, נו... זה אפילו לא היה חלום...

אז הם גנבו ורצחו וגזלו, אחד את השני רק רמסו וזלזלו.

נו, את הסוף בפרשה אנו קוראים, מים מלמעלה, מים מלמטה והם כבר לא קיימים...

"עשרה דורות מאדם עד נוח... עד שהביא עליהם את מי המבול"

ספור שני

פעם חיו להם קבוצת אנשים שביחד עשו דברים לא ממש טובים.

הם החליטו שהם ח"ו, באלקים נלחמים (חי חי... כמה טפשים...)

אז הם בנו מגדל גבוה ואתו לשמים חשבו להגיע.

נו, את הסוף כלנו מפירים, השפות התבלבלו ואחד עם השני כבר לא מדברים.

"עשרה דורות מנח ועד אברהם... עד שבא אברהם אבינו וקבל שחר כלם"

כאן שואל הרבי שאלות מרתקות:

הרי לשתי הקבוצות של הרשעים האלו היה מגיע ענש והם קבלו אותו.

למה בקבוצה השנייה פתוב שאברהם אבינו קבל שחר כלם? איזה שחר

מגיע לרשעים כאלו? ומה ההבדל בינם

לבין האנשים בתקופת נח שלא היה מגיע להם שום שחר?

התשובה היא שהדורות בזמן אברהם שנקראו 'דור הפלגה', התנהגו לא יפה בדברים 'שבין אדם למקום', באמונה בה'. אבל בתוך עצמם הם חיו בשלום ואחיה ומאד עזרו אחד לשני.

על התנהגות טובה בדברים שבין אדם לחברו מגיע שחר. רק שאי אפשר שהרשעים האלו יקבלו שחר ולכן אברהם קבל אותו.

אבל האנשים בתקופת נח, לא התנהגו יפה גם אחד לשני ולאנשים כאלו. לא מגיע שום שחר.

אנחנו בדור שלנו - הדור האחרון של הגלות והראשון לגאולה - רואים יהודים שאולי עדין לא יודעים איך לקיים תורה ומצוות ואיך להתנהג באהבת ישראל. אז מה יהיה??

מהספור הזה אנחנו לומדים שהכי כדאי להתנהג כמו אברהם אבינו שהשתדל לקרב את כלם ולהתפלל בשבילם. אנחנו רוצים לראות את הדברים הטובים שיש בכל יהודי ולעזור לו בדברים שהוא עדין צריך עזרה.

עוד מעשה טוב כזה - והגאולה כבר כאן!!

(מעובד על פי שיחת הרבי)

לילה... חשך בחוץ. וקר. אף, רגע, לא! אין זה לילה.. מבט מהיר בשעון מגלה שאנחנו עדין בשעה שבני אדם מן הישוב עדין עושים מה שנוהגים רדף בלל לעשות ביום. על כל פנים, אינם ישנים כלל ועקר.. אה, נזכרתי.

אנחנו בפתחה של תקופה. חיו שלום חגי תשרי העלזים, וברוכים הבאים ימי חשון האפוריים. הנה בי כן, זוהי התקופה בשנה הקרויה בפי כל: "השגרה".

האם אוהבים אתם אותה, את השגרה?

ובכן, סביר להניח כי התשובות שלכם מחלקות. שכן יש המתעבים בכל לבם את הימים האלו ומחכים כל השנה אימתי יבוא חג מן החגים ויפיתו חיים חדשים באותו שימרון מזועזע המתקרא: שגרה.

ולש המוכנים לתת כף וכך מזמנים, תמורת זאת שימתינו החגים הנכבדים על סף דלתנו, בעוד אנו נעביר את ימינו במעשים רגילים שבכל יום, נצא מהבית עם שחר, נחזר לעת ערב, וחוזר חלילה במין מנגינה ערבה ומענגת הקרויה: שגרה.

אבל אנחנו, תלמידים חביבים, אנחנו "חיים עם הזמן". ובעמדתנו בפתחם של ימי השגרה נרגיש מאשרים על שאנו קמים בכל בקר והולכים לחדר במין שמחה מיחרת, ובאור התורה המאיר עלינו.

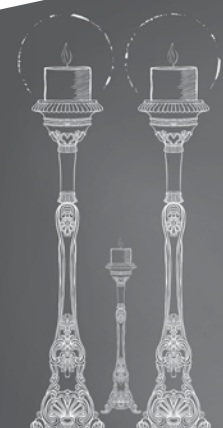
זוהי שגרה נפלאה, שגרה של תורה!

העורך

זמני השבת

כניסת השבת: 17:25

צאת השבת: 17:40

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' דוד ורעייתו רחל ריסא ע"ה חנזין

עיתון 'החייל' - עריכה: ר' שיעל'ה גרוס מערכת: ר' אבי גדו, ר' יוסף יצחק דלוי, ר' אפרים אלטשולער, הת' אוריה ג'ור, הת' נפתלי רייניץ עיצוב: ר' אברמי זקם

פניות, תגובות והערות ניתן לשלוח לכתובת: achayalru@gmail.com

ביום חמישי החל התלמיד היקר שלומי אלעדורוב שיחי' להניח תפילין, אנו מאחלים לו מזל טוב, שיגדל חסיד ירא שמים ולמדן, וייכנס לעול מצוות בשמחה רבה!

תלמידי כיתה ה' מתכנסים לאסיפה מיוחדת על מנת להתחזק בענייני אהבת ישראל

חלוקת פרסים למצטייני מבצע התנהגות חסידי בכיתה ה'

מזל טוב לתלמיד היקר צביקי שיחי' ליפשיץ שהתחיל להניח תפילין בשבוע האחרון, אנו מאחלים לו שיגדל להיות חסיד ירא שמיים ולמדן, וייכנס לגיל המצוות בשמחה רבה!

בימים אלה, הקיוסק - חנות ההפתעות של 'חדר מנחם', בשלבים אחרונים של סדר וארגון (בזכות התמימים הנמרצים), וכבר מחכים לעוד הפתעות נוספות שיגיעו למלא את החנות, לקראת הפתיחה בשבועות הקרובים בע"ה.

צוות החדר כבר החל מעט לחלק לנו איסרים... כך יש לנו חשק וחיות מיוחדים בלימוד, בתפילה, ובהנהגה טובה!

מכל טוב

למחנך ר' יוסי זלווין שיחי'

ארזל יוסף האלברט

גנת הצלחה בעשירות אברותנות

והרבה נחת מכל תלמידיו

לכל שאלה? תשובה!

הרב יוסף יצחק מרזל

ותן טל ומטר

בשנה זו אנו (בחו"ל) מתחילים לשאל מטר בתפלת ערבית של יום רביעי ד' כסלו הקבדל בין ארץ ישראל לחוץ לארץ נובע מפרך שבארץ ישראל זקוקים לגשם, ולכן מתחילים לשאל ולבקש עליו בהזדמנות הראשונה, שהיא ב'ד' בחשון כאשר כל עולי הרגל (שהיו בירושלים ב'חג הסוכות) חזרו לבתיהם, והגשם לא יפריע להם בדרך. אך לתושבי חו"ל שמשפעים בגשמים, אין צורך לשאל עליו כל כך מקדם ולכן מתחילים רק בשיא החורף.

באם אנו נוסעים לארץ ישראל, עלינו לשאל כמו שנוהגים שם פנין שכשאנחנו בישראל זקוקים אנו לגשמים.

וליהפך: ישראל שגוע לכאן ממשיך לומר גם בחו"ל, פנין שפבר התחיל צריך להמשיך שלא יהיה נראה כצחוק בלבד.

מקורות: שלחן ערוך אדה"ז סימן קי"ז, ברבי יוסף, שו"ת בצל החכמה.

בארץ ישראל התחילו לומר 'ותן טל ומטר לברכה', מתי מתחילים במוסקבה ומה נדכר בתפלה באם נסע בימים אלו לארץ או ישראל שמיגיע למוסקבה?

מים רבים

בשבוע שבו אנו קוראים על המבול הגדול, ופותחים את עונת החורף הגשומה והמושלגת, לוקח אותנו **אוריה ג'ורי** אל אחד מאזורי התיירות המפורסמים בעולם, המציע שפע של מים, והוא אחד מהמדהימים שבפלאי הבריאה - מפלי הניאגרה

מפלי הניאגרה בגבול ארצות הברית וקנדה, הנם מפלי המים המפורסמים בעולם, ומהגדולים ביותר שקיימים על פני הגלובוס. קנדה וארצות הברית - שתי הן מדינות מהגדולות ביותר בעולם - חולקות בגבולן את אחד מפלאי הבריאה המדהימים.

המפלים לא נמצאים אצלם בראש הרשימה מבחינת הגובה או הרחב, אך הם המפלים הגדולים ביותר בכמות המים הזורמת בהם. בכל רגע נתון זורם במפלים - שני מיליון ליטר מים (וליתר דיוק: 12,270,000). כן, כן, בכל שניה זו הפמות שזורמת משפך ימת אירי אל ימת אונטריו, ומשם זורמים אל האוקיינוס האטלנטי - השני בגודלו בימים.

איפה בדיוק הם נמצאים? ומה ניתן לעשות שם? בואו ונגלה!

לא רק מים

רוב התורים המגיעים למפלים יוצאים מארצות הברית של אמריקה. מניו-יורק למשל, תחם הנסיעה שבע שעות רצופות. מטורונטו, העיר הגדולה בקנדה, יהיה עליכם לנסע כשעה וחצי בלבד.

במהלך הנסיעה מניו יורק, ניתן לחצות כמה מדינות מרתקות, בהם תוכלו לראות חנואים, אנשי אדמה ומרעה, פארקים ענקיים ואטרקציות מעניינות.

האמת, שאין זמן מעדף לבלות בניאגרה. החויה שם כל כך מעצימה, שכל עונה בשנה נותנת לה זווית מיוחדת משלה.

הידעת?

שם של המפלים - "ניאגרה" נגזר מהשפה האינדיאנית שהשתמשו בה תושבי צפון אמריקה לפני כשלוש מאות שנה, ופירושה "מים רועמים".

צילום: שייעליה בריל

צילום: שייעליה בריל

גבול מעצמות

קו הגבול בין ארצות הברית לקנדה (שהיא, אגב, המדינה השנייה בגדלה בעולם - אחרי רוסיה) עובר ממש באמצע הנהר. למעננים לחצות את הגבול ולהנות משלל האטרקציות שמציע הצד הקנדי יש נקדת בדוק בסמוך למפלים. בזמני השיא של התירות נתן לעמד כשלוש שעות עד קבלת אשרת הכניסה המיחלת.

הצד הקנדי של המפלים גדול יותר מזה האמריקאי ומרהיב ביופיו. הוא מציע שורה של מלונות שמחלונותיהם נשקפים המפלים בשיא גדלם, ובשעות הלילה מוארים המפלים בצבעים שונים שיוצרים תחושת רקוד מיחד של המים.

בלוני המלון ובאזור תוכלו למצא אפלו מסעדות פשרות למהדרין ופצה אחת טעימה במיוחד, לאלפי הנופשים החרדים שבאתר.

אנשים אמידים יותר, יכולים על מסוק קל שמסיר מעל הנהר ובין המפלים, ולראות את הפלא הנפלא הזה ממעוף הצפור. נתן גם לטפס על מגדל "סקוילון" המפרסם שנבנה על ידי שתי המדינות לפני חמשים שנה, וגבהו הוא מאה וששים מטרים.

מגו נתן לראות את הנהר הזורם בין שתי המדינות, ואת המפלים בזוית מיחדת מאד.

בחרף למשל, פשהטמפרטורות צונחות, קורה והמפלים קופאים על עמדם! כמיות המים נצבות כמו גד נוזלים, ולעיני המבקרים נגלה קיר קפוא מטיל נטיפים אימתניים... בזמני הקיץ, המרחבים הירקים שסביב למפלים מלבבבים ופורחים, והמראה משובב נפש.

כחמשה עשר מיליון תירים מפל העולם מגיעים בכל שנה לצפות במסת המים זורמת ללא הפסקה. בפני התירים עומדות מספר אפשריות לצפות במפלי המים - מקרוב ומרחוק.

המסלול הבסיסי הוא הליכה סביב המפל ותצפית מרהיבה. מי שרוצה להתקרב יותר וממש "לגעת" במים, קונה כרטיס בסך עשרה דולר, ומצטרף לשיט חיותי שמתקרב ממש אל מתחת למפל. הירידה מכיוון ניו יורק על הספינה נעשית במעלית ענק, שיורדת גבה של 70 מטר במספר שניות!

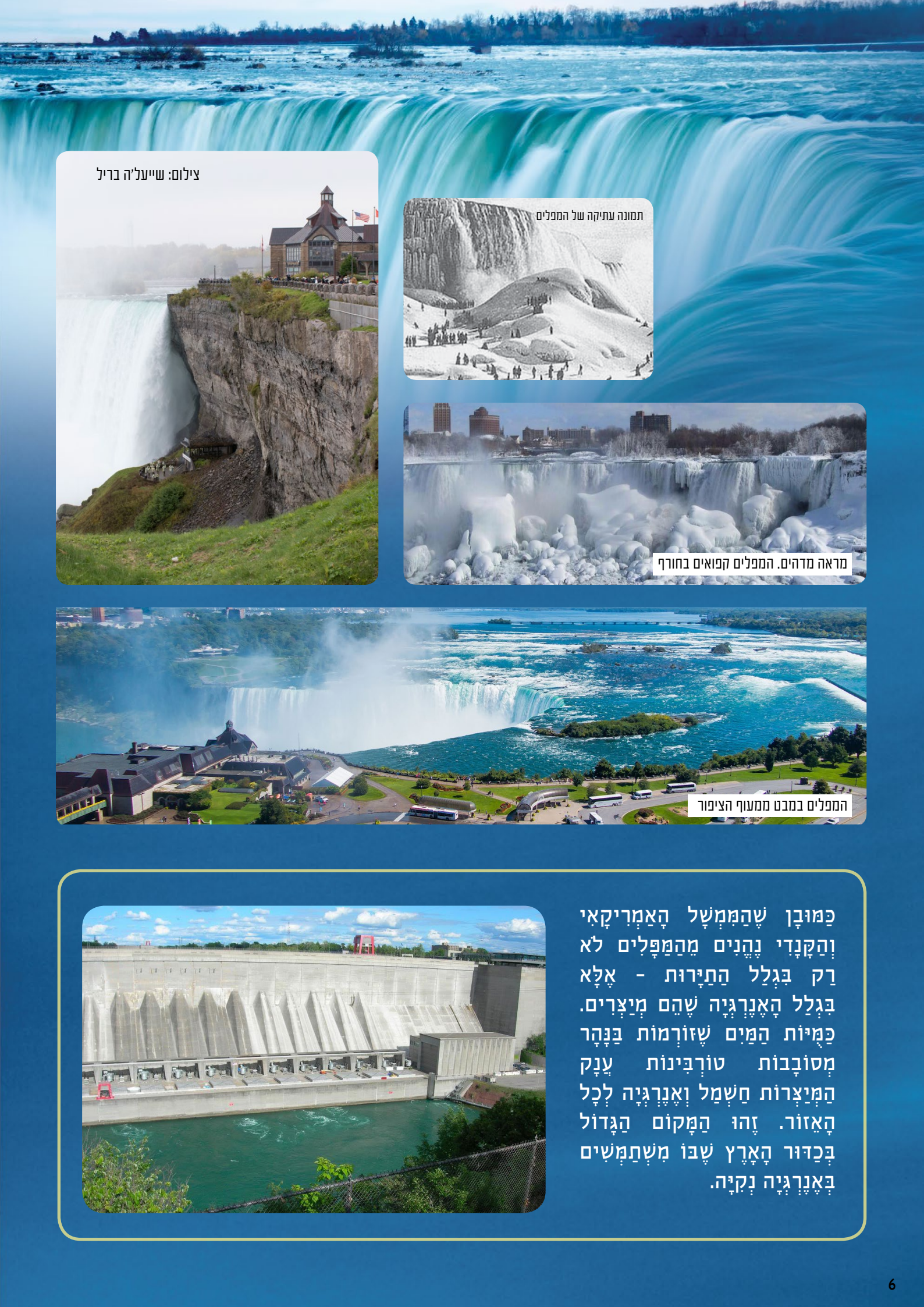
המטיילים לובשים עליהם מעילים מזילון על מנת שלא לספג את זרמי המים הניתזים מהמפל, ויוצאים להפלגה. כאשר מתקרבים למפל עצמו נוצר כמין ענן של טפות מים, שמקשה ממש על הראיה ומרטיב את הגוף.

הספינה שיוצאת מכיוון ארצות הברית צבועה בכחול, וזו הקנדית באדום.

הידעת?

- גבה המפלים
- המקסימלי הוא 51 מטרים, ורוחבם 675 מטר.
- מטר. גבה המים
- מתחת לפני הקרקע
- הוא למעלה מ-50 מטרים!

צילום: שייעליה בריל

תמונה עתיקה של המפלים

מראה מדהים. המפלים קפואים בחורף

המפלים במבט ממעוף הציפור

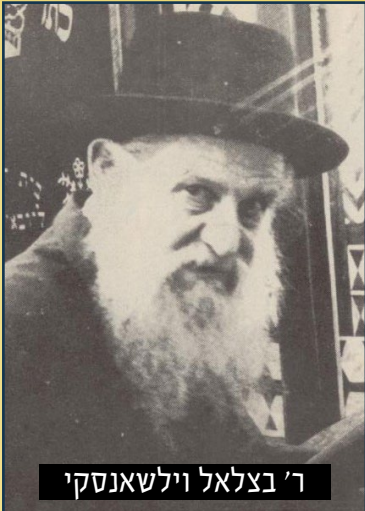
כמוֹבן שֶהממשל האמריקאי והקנדי נהנים מהמפלים לא רק בגלל התירות - אלא בגלל האנרגיה שהם מיצרים. כמיות המים שזורמות בנֶהר מסובבות טורבינות עֵנק המיצרות חשמל ואנרגיה לְכָל האזור. זהו המקום הגדול בכדור הארץ שבו משתמשים באנרגיה נְקִיה.

ליובאוויטש והתלפזלה

מסע מרתק בעקבות החסידים עם ר' אבי גדו'

ר' בצלאל וילשאנסקי

ר' בצלאל וילשאנסקי

אלה לא מסגלים לתרם הרבה כסף לצדקה, יקר לפני הגאָלדען של העניים יותר מהתרומות הגדולות של העשירים!

התלהבות עכשיו!

הרב בצלאל וילשאנסקי, תבע בהתוועדויות עבודת ה' פנימית עם חיות והתלהבות כראוי. באחת מההזדמנויות ספר: אל הישיבה בליובאוויטש הגיע אורח חשוב לבקור. היה זה בזמנים הקשים ביותר של הישיבה, לפני מלחמת העולם הראשונה, כאשר את הישיבה נהלו הרבי הרש"ב ובנו הרבי הרני"ץ. המארח - הרבי הרני"ץ - הציג בפני האורח את הישיבה ואת תלמידיה, והאורח אכן מאד התרשם ושבח את הישיבה רבות. בסוף דבריו, ציין האורח ואמר: 'תלמידי הישיבה סובלים מהתלהבות יתר..'

נענה הרבי הרני"ץ ואמר: "בחרף, מסיקים את התנורים כבר בליל ששי, כדי שיהיו מספיק חמים למחרת בערב שבת קודש לאפיית החלות והכנת התבשילים. כך גם ישיבת תומכי תמימים - מחממת את תלמידיה למשך כל ימי חייהם, ולכן כמה שיותר חם - ישפיע ויעצים את השפעת הישיבה על תלמידיה.

הרב סרברנסקי, השליח באוסטרליה, כתב לרבי שר' בצלאל הוא "בחיר החסידים" באוסטרליה. והרב יונה הכהן (פאלטאווער) בקש מר' בצלאל להשפיע על התמימים בתקופה שלפני החתונה.

מה יקר יותר?!

הרב התמים והחסיד ר' בצלאל וילשאנסקי, נשלח אל אוסטרליה על ידי הרבי הרני"ץ בשנת תש"ט, ומאז פעל בשליחות הרבי נשיא דורנו גם בערים מלבורן וסידני. ר' בצלאל זכה ללמד בישיבת תומכי תמימים בליובאוויטש, וקבל מהרבנים המשפיעים המפורסמים ר' שמואל גרונם אסתרמן ור' שאול דובער זיסלין.

השפעתה של הישיבה בליובאוויטש נכרה על כל מעשיו של ר' בצלאל. תפלתו באריכות מדי יום, והתוועדויותיו הגדושות בתכן יסודי ועמק כאחד, השוו לו אישיות חסידית מיוחדת שהעניקה לכל המשפיעים סביב מטען עצום של "חסידשקייט" פנימי.

בעקר נודע ר' בצלאל בהמחשת כל ענין חסידי על ידי ספורים ודגמאות מחייהם של החסידים. הרבי נשיא דורנו אף הורה לו לרשום.

באחת ההזדמנויות ספר בקשר לנתינה מכל הלב:

בזמנו של האדמו"ר האמצעי, אחד מהחסידים שנשלחו אל הערים והעירות להפיץ חסידות ולגייס כספים עבור צדקת ארץ הקודש, הגיע אל עירה נדחת בה חיו יהודים פשוטים עניים מרודים, שכאשר היה מגיע השליח מהרב, היו מצליחים כלם יחד לאסוף עבורו מטבע בשוי חמש עשרה קופיקות בלבד. למטבע זו קראו אז 'גאלדען'.

באחת השנים, חשב השליח וגלה שהנסיעה אל העירה הרחוקה עולה יותר מהכסף שהוא מצליח לאסוף שם מבין התושבים העניים. אשר על כן, החליט לא לנסע לשם באותה השנה. היהודים הפשוטים שהיו רגילים לבואו של השליח מידי שנה, לא הבינו מדוע הוא מתמהמה, והחליטו לגייס בעצמם את הכסף ולשלח אותו אל האדמו"ר האמצעי על ידי שליח מיוחד.

כשהגיע החסיד השליח אל האדמו"ר האמצעי ממסעו, גער בו הרבי ואמר: "למרות שיהודים

השמים מספרים

"איזה כיף! יש לנו טיול עוד יומים!"
"איזה יפי, על פי התחזית מחר יהיה
מזג אויר נעים, ויהיה לכם כיף שם!"
"אני כבר מתחיל להכין את הציוד!!"

...
"אוף, בסוף הטיול התבטל כי היה
גשם, והיה לנו יום למוזים רגיל!..."
"למה? אבל החזאים אמרו שיהיה
יום נעים היום!"

איך החזאים יודעים מה יהיה מזג
האוויר בעוד שבוע? ולמה הם
לפעמים טועים? ומה זה מכ"מ?

המכ"מ, שזה בעצם ראשי תבות של: "מזזה
כוון מרחק", ובעזרתו קולטים מטוסים שטסים
בשמים. אחיו - "מכ"מ עננים", הוא שעוזר לחזאי
- שנקרא גם "מטאורולוג" - לחשב מתי ירד גשם.
זהו מכשיר שנמצא גבוה מאד, והוא שולח גלים
מיחדים באויר שזזים במהירות גבוהה מאד. כשהם
נתקלים בענן שמשייט שם, הם חוזרים אל המכ"מ
והוא מפענח אותם: באיזו מהירות הענן משייט,

הקרנה טבעית

ראשית נקדים כי אכן, החזאי לא קובע! מתוך
קעשר תחזיות, בממצע רק שמונה נכונות. אך
פיצד באמת יודע החזאי האם עוד יומים יהיה יום
גשום?
אז ככה:
בקצרה, אחת הדרכים לעשות זאת היא באמצעות

שנת תקע"ו
(1816) - היתה
שנה ללא קיץ.
בקיץ ירד שלג
ובחוץ הלכו
במעילי חרף
וכפפות...

באמריקה צלמו לא אחת כדורי ברד
בגדל ביצה, ואף יותר מכה. בכרלין ירדו
כדורי ברד בגדל 12 סנטימטר ומעלה,
ובמצרים נפלו לפני הרבה שנים כדורי
ברד, שלפי התאור היו בגדל אשכולית!
לפי נתונים אלו, מענין היה לראות את
הברד שיירד במצרים...

על הרבה תופעות טבע עלינו לברך את ה' ולהודות לו על העולם המפלא שברא, כמו: רעידת אדמה, ברקים, רעמים, קשת, וסופת טורנדו.

הגשם הוא דבר פה חשוב, שבתפלתו של הכהן הגדול שאומר פשנכנס לקדש הקדשים ביום כפור, הוא מבקש מה' שלא ישמע לתפלת הולכי דרכים שמבקשים שיפסיק הגשם...

הכן נוצותיך לחרף...

בעבר, לא הייתה אפשרות לדעת מה יהיה מזג האוויר בימים הקרובים, ואפילו בסוף היום הנוכחי. אך היו כמה שיטות אחרות:

ראשית אדם יכל להתבונן בעננים - כמותם, צבעם (האם נוטה לשחר-אפר) ורמת החשך שהם מטילים, ועל ידי זה לדעת בכללות האם ירד גשם בקרוב.

עוד שיטה מעניינת, והיא: מעשי החיות. להרבה חיות יש חוש מיוחד, בעזרתו הן מרגישות גשם שמתקרב, סופות רעמים, ואף רעידות אדמה!

לדגמא: התרנגולות "מנקות" את נוצותיהן לפני הגשם, ובעצם מצפות אותו במין שקון שמפרישות, הגורם לטפות הגשם להחליק עליהן בקלות ולהמשיך למטה, מבלי להספג בהן... אך למרות זאת, כמה, מתי בדיוק, ואיפה ירד גשם - זאת היה קשה לדעת, ומסתבר כי גם היום איננו יודעים בודאות...

והיכן הוא נמצא (כך יודעים מתי ירד הגשם), כמה עננים נמצאים אתו, וכמה מים הוא נושא בתוכו (כך נקבעת כמות וחזק הגשם), וכמוכן - לאיזה כוון הם נעים.

את הנתונים הללו אוספים המטאורולוגים ומעבדים אותם, לאחר מכן הם מעבירים את המידע לתחנות השדור או לאפליקציות המיוחדות, דרכם אנו מתעדכנים בתחזית.

לכל מדינה קיים "השרות המטאורולוגי", בו יושבים יומם ולילה פקידים בנקדות התצפית הרבות, ורושמים כל תנועה קלה של העננים בעזרת המכשירים המיוחדים.

טעות בחזוי

לפעמים, העננים הרבים שקלט המכ"מ עוזבים פתאום את הנתיב הראשון, משנים כוון, וממשיכים למקום אחר. במקרים כאלו ועוד אחרים, מסתבר שהחזאי טעה, אך אין זה כמוכן באשמתו. עלינו לזכור פי רק ה' מנהל את הכל. הוא מסובב הסבות, והוא זה שמחליט באמת מתי ירד גשם ומתי לא.

בהשגחה פרטית לפני שבועים אמרנו בתפלת מוסף של שמיני עצרת את תפלת הגשם, והתחלנו לומר בתפלת שמונה עשרה: "משיב הרוח ומוריד הגשם", בבקשה שהקב"ה יתן לנו שנה גשומה וברוכה.

שיאים כמזג אוויר:

ממצע מי הגשמים במדינת אילינוי שבארה"ב מגיע לארבעה ביליון טונות של מים!

מדת החם הגבוהה ביותר בעולם שנמדדה עד כה, היא 57 מעלות צלזיוס! זה קרה בלוב, שנת תרפ"ב (1922).

הטמפרטורה הנמוכה בעולם נמדדה בסיביר בשנת תרנ"ב (1892) - 90 מעלות מתחת לאפס!

"ויגברו המים, על-הארץ..."

מבול כבימיו נוח - לא יהיה עוד, כידוע. אך אסונות טבע רבים הקשורים במים, פקדו ומומשיכים לפקוד את ארצות תבל. איתמר קעניג מספר על אחד המפורסמים שבהם: הצונאמי

החזקה בהיסטוריה. היא התחילה ליד העיר טמוקו בצ'ילה, והמשיכה לכיוון יפן ואיי הוואי.

אחד הצונאמי הגדולים בהיסטוריה התרחש בשנת תשס"ד (2004 למנינם) בדרום אסיה בצפון מזרח האוקיינוס ההודי, ליד מיאנמר, תאילנד, וצפון סומטרה, והמשיך לכיוון הודו כשהוא נע בין 400 ל-1000 קמ"ש! הוא היה בחזק של 9.1 בסולם ריכטר, הרג 280,000 אנשים, מאות אלפי אנשים פצועים, ו-5 מיליון אנשים שנותרו ללא קורת גג! צונאמי זה נחשב לאחד מאסונות הטבע הגדולים במאות השנים האחרונות.

בעצמה אדירה! המים יכולים לחדר גם עד קילומטר אל תוך החוף.

עוד דברים שעשויים לגרום לרעידת האדמה: התמוטטות של הר תת ימי, קריסה של אי, התפרצות הר געש תת ימי, או פגיעה של מטאור גדול בים.

גלי הצונאמי הגבוהים בעולם, היו בצפון יפן לפני 20 שנה שנגרמה בעקבות רעידת אדמה

תת ימית בעצמה של 8.5 בסולם ריכטר (זהו הסלם שבו מודדים עצמת רעידות אדמה) הגלים הגיעו אז לגובה של 39 מטר! והרגו 20,000 איש!

הצונאמי הגדול בעולם התרחש בשנת ה'תש"כ (1960 למנינם) בצ'ילה וכל איי האוקיינוס השקט, בנוסף לאוסטרליה ויפן, והיתה בחזק של 9.5 בסולם ריכטר! שזוהי רעידת האדמה

גלי הצונאמי, נגרמים למעשה מרעידת אדמה חזקה המתרחשת בים. כאשר לוח האדמה עולה ויורד - נוצר גל. הוא מתקדם לכל הכוונים (360 מעלות), ויכול לנוע למרחקים עצומים.

כאשר המים עמקים, הגל לא מרגש על פני הים. אך כאשר המים מתחילים להיות רדודים, המים הנעים במהירות נדחפים כלפי מעלה, ויוצרים את הגל הענק.

אחד הדרכים לדעת שמגיע צונאמי הוא כשמתרחשת נסיגה פתאומית של קו החוף, בגלל שאיבת מים אל הנחשול (הגל). נסיגה זו יכולה להגיע גם למאות מטרים, כפי שקרה בצונאמי המפורסם באוקיינוס ההודי בתשס"ד (2004 למנינם).

לאחר מכן הגל מגיע, ושוטף את כל מה שעומד בדרכו

נחומי

ר' אברמי גבירץ

פרק רביעי

לפעמים השלג לא לבן

בסוף יום הלמודים: לא הייתי רק עיף, הרגשתי גם מתש ואפלו מאכזב... בכל השעור האחרון, נשארתי בכתה אפלו שכלם יצאו לשחק עם המורה לספורט ונסיתי להעתיק מהלוח למחברת שלי.

היו שם שמונה שורות מלאות במלים, ושאר החברים בכתה כבר סיימו ואפלו קבלו ציון 5 על העמוד. בהתחלה היה לי ממש הרגשה טובה שאם אני מתעקש ממש אני יוכל להצליח ואולי הפעם לקבל גם ציון 5.

אבל ככה זה האצבעות המעצבנות שלי... אני ממש רוצה שהאותיות יצאו ישרות ויפות, אבל האצבעות שמחזיקות את העפרון כל פעם כותבות אותיות גדולות ומכערות.

אחרי 4 שורות, כבר כמעט נגמר לי חצי מחק... העמוד היה מלא במחיקות ותקונים, אבל התעקשתי להמשיך. בסוף השעור האחרון, כלם חזרו לכתה, עם פנים אדמות ודברו בקול רם על המשחק שהיה להם. כשהגיע הצלצול, היו לי רק 7 שורות מלאות... נגשתי לשלחן המורה. חשבתי שאולי בגלל שותרתי על ספורט, אקבל 5. אבל ראיתי שקבלתי רק 4. הייתי

מאד עצוב בלב שלי.

ראובן עמד ליד השלחן וראה את המחברת שלי, הוא עקם את הפרצוף שלו והסתובב אחורה. הוא לחש למישהו שם: "תראה איך בכל פעם מותרים לנחומי!! מגיע לו 3 ואולי אפלו 2, על מלים כל כך מכערות... אבל הוא קבל 4, זה בכלל לא פייר".

אם עד עכשו הייתי רק עצוב, אז הרגשתי שעכשו הלב שלי מתחיל ממש לכעס. הרגשתי בלחיים שלי קצת חם והייתי בטוח שכלם רואים איך אני מסמיק ומתבייש.

סגרתי מהר את המחברת, לקחתי את התיק והמעיל וברחתי החוצה. לא רציתי לראות אף אחד מהילדים עכשו - רק לרוץ מהר הביתה, לצנח לתוך המטה ולבכות. כמו שמידתי פעם קורה לי.

כשהתקרבתי לכביש, ראיתי את ראובן עומד שם וצוחק בקול עם חברים. הרגשתי שאסור לי להתקרב לשם ממש. הרגשתי שאם אהיה קרוב לראובן עכשו - אולי אני אתחיל לצעק עליו או חלילה לעשות משהו יותר גרוע...

פעם אבא אמר לי שכשאני מרגיש כעס גדול על מישהו - כמו עכשו, צדיף לי להיות רחוק לקצת זמן.

היה בחוץ הרבה שלג על הרצפה והשלג שקרוב לכביש היה ממש שחר ומלכלך. עמדתי מרחוק והסתכלתי על חברתי הילדים. ראובן היה ממש במצב רוח טוב מדאי, הוא קצת דחף את אחד הילדים והרגלים שלהם החליקו קצת.

פתאום הרגל של ראובן זזה מעל

לערימת שלג והוא בבת אחת צנח לתוך השלג השחר והמלכלך. התיק שלו עף קדימה לכוון הכביש והכובע שלו גם יצא מהראש והיה על השלג.

בגלל שזה קרה ממש פתאום, כל חברתי הילדים ממש צחקו על ראובן ומישהו אפלו אמר לו: "מגיע לך! גאותן..."

הוא שכב ככה על השלג, נראה לי שהוא היה המום צדין ואפלו לא נסה לקום.

באותו רגע הבנתי, שכנראה התרחקתי מספיק כדי להרגע והגיע הזמן להתקרב. תוך רגע הייתי שם קרוב, לקחתי את התיק והכובע שלו והושטתי לו יד כדי לקום.

הוא הסתכל לעברי והעינים שלנו נפגשו. ראיתי 2 דמעות קטנות בעינים שלו, הוא ממש היה מסכן ומשפיל באותו רגע, הוא אפלו לא האמין שידוקא אני עוזר לו. נראה לי שאפלו הוא חשב שאני רוצה לעולל לו תצלול ולצחק עליו בחזרה...

הוא התמהמה לרגע, אבל הסתכל שוב בעינים שלי, ולקח את היד שלי והתרומם. אין לי משג מה הוא ראה בעינים שלי, שגרם לו להאמין שאני באמת לטובתו.

יתכן שהוא ראה רחמים. יתכן שהוא לא ראה כלום, סתם עינים רגילות. יתכן שהוא ראה עינים של מישהו שיודע איך זה להיות משפיל...

בכל מקרה, כשהגעתי הביתה, דוקא לא מהרתי למטה לבכות. היה לי בלב רגש אחר מוזר, לא הצלחתי להבין איך קוראים לרגש הזה...

פתרונות ניתן לשלוח:
ללוי גורליק, לכתובת המייל של
העיתון, או להניח בתיבת 'החיל',
ולהשתתף בהגרלת פרסים
ביום שישי!

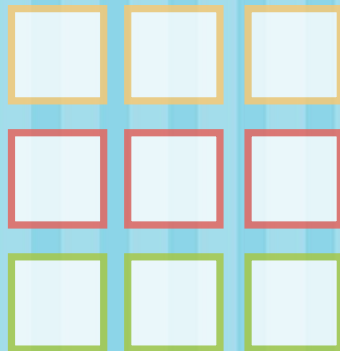

"בא אל התיבה"

פתרו את התשבץ על פי ההגדרות. בהצלחה!

				1
			2	
		3		
	4			
		5		
			6	
				7

1. התחלה.
2. צפית.
3. מראה.
4. רבי יוסי - ר"ת.
5. הנר שלי.
6. אָנוּ נשָׂא = אָנוּ _____
7. בין ילדים לבחורים.

דיבוע קסם

1. שם העץ שממנו עשויה התיבה
2. שם בהמה גסה כשרה
3. שם נרדף לירח - בהיפוך אותיות

מי אני?

באב סיימתי את מסעי
בלשון התורה - בחודש העשירי

«Просвет сделай в ковчеге»

. Э. Альтшулера

«Просвет (цогар) сделай в ковчеге (тева)» — слова (тевот) молитвы будут светить и сиять (мацгирот)». («Ор Тора», от имени Бааль-Шем-Това)

Во времена Бааль-Шем-Това жил один еврей, который вычитал в книгах о том, что человек, остерегающийся в течение сорока дней подряд пустословия, удостоится пребывания на себе святого духа. В течение положенного времени этот еврей держал себя в руках. Но прошёл положенный срок, а святой дух так его и не осенил. Тогда решил он отправиться к Бааль-Шем-Тову, чтобы попросить у него разъяснить произошедшее.

Приехав к Бааль-Шем-Тову, еврей поведал праведнику, как он был удивлён тем, что святой дух не сошёл на него. Тогда спросил Бааль-Шем-Тов:

— Молился ли ты в течение этих сорока дней?

Ответил гость:

— Естественно! Три раза в день!

— А читал ли ты Тегилим? — спросил ещё Бааль-Шем-Тов.

— Конечно, — ответил тот.

— В таком случае, — заключил Бааль-Шем-Тов, — видимо, в этом и было твоё пустословие...

Похожая история произошла во времена праведного р. Исроэльче из Ружина с одним евреем, который страстно желал удостоиться святого духа, ради чего он сорок дней подряд остерегался от произнесения будничных слов. Когда же по завершении сорока дней еврей не получил награды, то решил поехать к праведнику из Ружина за разъяснениями

причины и смысла того, что его действия не помогли ему достичь святого духа.

А у праведника из Ружина, как известно, было заведено жить на широкую ногу, «по-царски». Серебро и золото «при дворе» праведника отнюдь не считались роскошью, а яства и всякого рода царские наслаждения водились там в изобилии: не налюбуйешься, не наслушаешься. Когда пришел тот еврей

в гости к праведнику и увидел там всё это богатство и излишество, то удивился он, а про себя подумал: «Разве это путь праведности? И разве таков путь Торы?» И всё время, пока еврей жил в Ружине и наблюдал за тем, как ведут себя «при дворе», он продолжал удивляться и изумляться. И длилось это до тех пор, пока не решил для себя, что это вовсе не праведник и даже не стоит беспокоить его вопросом о святом духе.

Собрался было еврей уезжать из Ружина, так и не поговорив с праведником, но неожиданно столкнулся с ним, когда тот выезжал на прогулку. По середине двора стояла повозка, запряжённая четырьмя богатырскими конями, праведник не спеша шёл к своему месту в повозке, но прежде чем сесть, он подошёл к одному из коней и погладил рукой по его спине.

Удивлению еврея не было предела. Не смог он больше сдерживаться, подошёл к праведнику и спросил его:

— Может научит нас наш учитель, что это за «служение» у праведника гладить коня?

Ответил ему праведник:

— Да будет тебе известно, что прошли уже сорок дней, как этот конь не говорит будничных слов...

и спокойствие покинуло всех членов семьи.

Беседы продолжались какое-то время, пока не удалось склонить её сердце вернуться на путь еврейства. Так, со временем она совсем изменила свой образ жизни, и вместе с ней — её муж и их дети. Так вся семья вернулась к твердыне веры!

Года через два после этих событий отец приехал навестить её. И он не смог узнать её дом: все косяки украшали великолепные мезузы; кухня содержалась в чистоте кашрута; святые книги виднелись в книжных шкафах, и его дочь одета с исключительной скромностью.

Глава ешивы не мог поверить своим глазам. На самом деле, он уже давно пребывал на грани отчаяния из-за неё и внуков — и вот такой неожиданный поворот! Кто не знал её прежде, не поверил бы, что всего лишь несколько лет назад в этом доме не было никакого напоминания о еврействе, и соблюдающему еврею даже чашку чая выпить здесь было невозможно.

Глава ешивы воспрянул духом, ведь даже в своих самых радужных мечтах он не представлял себе возможность такого переворота. Он почувствовал

себя самым счастливым человеком на свете, когда увидел, что родословная его семьи потомственных раввинов продолжается, и многие поколения спасены с Божьей помощью для будущего.

Когда тот раввин вернулся в Израиль и пришел в свою ешиву, он стал свидетелем беседы нескольких учеников ешивы, которые дерзнули, не приве́ди Бог, говорить плохое о Ребе.

Глава ешивы, чью дочь и внуков с большим трудом вернул к еврейству никто иной как посланник Ребе, был поражён, услышав нахальные речи этих молодых ешиботников. Он не смог сдержать своего гнева, встал и с негодованием сказал: «Я не могу слышать плохие слова об этом праведнике! Как я могу быть неблагодарным, когда посланник Любавического Ребе — тоткто спас мою дочь и следующие за ней поколения! Редко кому в жизни выпадает такая возможность получить от своего ученика столь исключительный и великий подарок?! Вам следует знать, что вы играете с огнем, и лучше вам прекратить говорить плохое об этом великом и праведном человеке!»

Исключительный подарок

Эта история произошла с одним известным главой «литовской» ешивы, тестем одного знаменитого израильского раввина, устанавливающего галаху. Из уважения к нему мы не раскрываем его имя, и название ешивы, главой которой он является, и имени посланника ХаБаДа упомянутого в рассказе.

Две дочери было у этого главы ешивы. Со временем они отказались от доброго пути и перестали совсем соблюдать Тору и заповеди. Одна из них переехала жить в Соединенные Штаты, и стала там вести жизнь далёкую от еврейства.

По случайному совпадению управляющий «Бейт ХаБаД» в том американском городке, где проживала упомянутая дочь, в юности учился в ешиве, которую возглавлял её отец.

И вот однажды он узнал, что дочь главы ешивы, где он учился, проживает в том же городе, что и он, и что она совсем прекратила соблюдать Тору и заповеди. Задумался посланник: «Разве случайно я послан служить посланником Ребе именно в этот город? Это, несомненно, именно для

того чтобы спасти эту драгоценную душу вместе с ее сыновьями и дочерьми. Ведь речь идет о дочери того, кто был главой моей ешивы. Он учил меня Торе!»

Так он решил для себя и стал пытаться наладить связь с той семьёй. Он познакомился с дочерью раввина и стал иногда навещать её. В свои первые посещения он совсем не заговаривал о её духовном состоянии. И только после того как он стал постоянным гостем в её доме и понял, что подходящая минута наступила, он завел с ней беседу о еврействе.

В беседе он открыл женщине, что был учеником её отца, главы ешивы, который учил его Торе, и постепенно перешёл к разговору о родословной её семьи, мужчины которой все были знаменитыми раввинами.

Ему удалось разговорить женщину, и она начала понемногу тосковать о прошлом. Она вспомнила о красоте жизни, которая была в доме её отца и её стариков: веселье праздников и суббот, и святую и возвышенную атмосферу, царящую в доме. Эти воспоминания затронули потайные струны её души,

הכפר 4 א'ירות

עלילות

פאת: ר' שניאור קעניג ציור: רפאל דרוק

פרק 6

בתלמוד תורה:

"הרמב"ן אומר שעלינו להתדבק במדת הענוה, כי היא המדה הטובה מכל המדות."

"העקר פאן אַזקה בתמרות הטיירה!"

ובהפסקה:

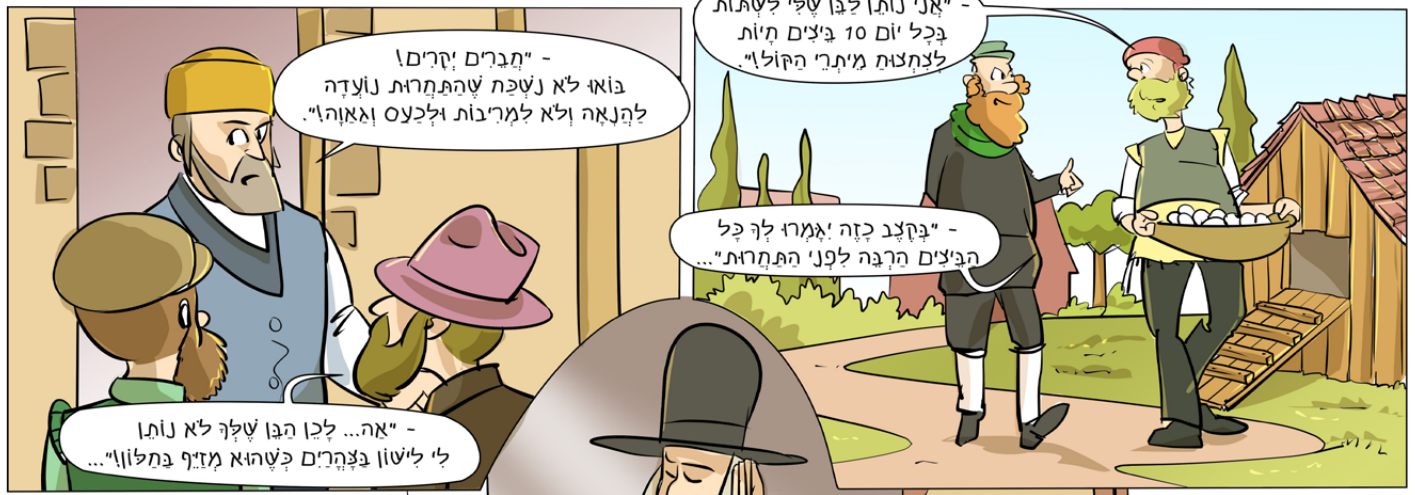
"חתח... הוא בתענית דבד בגלל התמרות!"

"ואני פני!"
"ימה אתה, מו'טי?"

"אני ראטוון!"

"... אה... נ..."

"אין לך בכלל סכין! אולי בתמרות העורב המזמר..."

"מברים יקרים! בואו לא נשכח פהתמרות נועדה להנאה ולא למריבות ולכעס וגאווה."

"אני נותן לך פלי לטות בכל יום 10 ביצים תיות לצמחצות מיתר הקול!"

"בקרצב קזה יגמרו לך כל הביצים הרבה לפני התמרות..."

"אה... לכו הבן פלך לא נותן לי ליטון בצמחצות פטוהא מזיץ במלון!"

ובעוד הרמות בכפר סוערות - בשל תמרות הטיירה, מקבל הרב אל ביתו את נוסא התמרות הבא פרי מחשבבתו של גרטון גאונות!